Ciprian Mitoceanu

Afacerea Verei Nicolaevna

Strada era pustie. Înserarea se lăsa cu paşi repezi şi oamenii se grăbeau să ajungă la casele lor. Era una dintre acele seri de decembrie care te făceau să nu-ţi doreşti nimic altceva decât să te strecori sub plapumă în faţa televizorului, însoţit de o sticlă de votcă sau măcar de un ceai fierbinte.

Femeia gâfâia, cocoşată sub povara celor două sacoşe. Nu era lucru uşor să cari atâtea cumpărături, dar nici nu avea altă alternativă.

Din când în când se oprea, schimba sacoşele între ele şi, la adăpostul acestei strategii psihologice, reuşea să mai parcurgă câţiva paşi. Din fericire, nu mai avea decât câţiva paşi până acasă. Încă puţin. Blocul cenuşiu deja se zărea şi doar un efort o mai despărţea de uşa metalică de la intrarea în casa scărilor.

— Ce dracu'.

Era o vajnică gospodină rusă şi, în consecinţă, ştia să înjure mai zdravăn ca un birjar.

Cei doi bărbaţi care aşteptau în faţa uşii, tropăind din picioare pentru a-şi mai pune sângele în mişcare, aveau o alură ameninţătoare. Nu locuiau în bloc şi, având în vedere temperatura redusă şi înserarea din ce în ce mai accentuată, nu se opriseră doar să schimbe o vorbă. Aşteptau pe cineva, iar femeia ştiu, din clipa în care îi descoperi, ascunşi parţial de molidul argintiu de lângă intrare, că ea era motivul pentru care cei doi bărbaţi nu se aflau în drum spre casele lor, visând la un pahar de votcă.

Din nefericire şi bărbații o observaseră, aşa că nu se mai putea retrage. Ar fi putut, dacă situația o impunea, să petreacă noaptea la o prietenă.

Se hotărî să-i înfrunte. Nu puteau fi răufăcători, gata să-i ia sacoşele şi să o trântească în zăpadă. Dacă ar fi avut gânduri necurate ar fi atacat-o pe stradă, nu în fața blocului în care locuia, unde ar fi putut fi observați mai devreme de locatari şi unde țipetele ei ar fi putut chema ajutoare de nădejde. Femeia îşi spuse că erau mult mai rău decât atât. Aroganța pe care o afişau, în ciuda faptului că erau vineți de frig nu putea fi întâlnită decât într-un singur loc. La miliție.

Se afla la numai un pas de cel mai apropiat dintre ei, un bărbat masiv, cu căciulă de blană cu clape, palton de stofă şi pâslari groşi. Cel de-al doilea, mult mai scund, era la fel de bine îmbrăcat. Îşi propuse să pară indiferentă şi să mimeze surprinderea.

— Vera Nicolaevna?

Bărbatul avea o voce puternică, de bas şi părea mai degrabă obişnuit să comande decât să asculte ordine. Un împuțit de milițian, îşi spuse femeia. Şi în sacoşe avea mărfuri care-i puteau aduce necazuri. Ar fi trebuit să manifeste mai multă prudență. În mod sigur vreuna dintre vecinele invidioase o pârâse la miliție şi iată cum se putea alege cu o serie întreagă de probleme.

— Da.

Nu avea nici un rost să nege. Întrebarea fusese mai mult o formalitate, bărbatul cel voinic şi tovarăşul său, puțin mai scund, ştiau foarte bine cine este. Şi cine ştie ce anume mai ştiau.

— Am dori să discutăm puțin, dacă se poate, îşi muie glasul uriaşul cu căciulă de blană. Ştiți, undeva unde să nu fie şi urechi străine.

— Asta îl priveşte şi pe tovarăşul dumitale?

Aproape că-i venea să râdă, în ciuda spaimei care o asalta cu mai mult succes decât gerul de decembrie. Dacă ăştia doi încercau să organizeze un flagrant, atunci nu aveau decât să

se ducă dracului. Puțeau a miliție de la o poştă şi ea nu voia nici un fel de complicații cu miliția.

— Desigur. Undeva, cât mai discret. Am prefera apartamentul dumneavoastră.

— Drept cine mă luați, tovarăşe? Sunt o femeie cinstită şi.

— Vera Nicolaevna, o întrerupse mărunțelul. Nu e nimic din ceea ce vă gândiți. Suntem de la miliție.

Fulgerător, mâna înmănuşată a bărbatului deschise o legitimație pe care, la fel de repede, o închise la loc. Deşi nu reuşise să vadă mare lucru, mai ales din cauza semiîntunericului, Vera Nicolaevna îşi spuse că nu avea nici un motiv să creadă că mărunțelul ar fi spus minciuni. Îi dibuise încă înainte să deschidă gura. Dar ce mama dracului voiau de la ea? Faptul că i se adresau direct putea semnifica probleme mai mari decât încercarea nedibace de a organiza un flagrant delict. Putea însemna, de pildă, că aveau împotriva ei suficient de multe probe încât să-i întocmească un dosar. Drăcia dracului. Nu voia deloc să se întoarcă la închisoare. Cine spunea că închisoarea pentru femei era un loc mai dur decât puşcăria bărbaților ştia ce spune.

— Desigur. spuse, cu un glas pe care nu şi-l recunoscu.

Spaima începuse să-i dea târcoale din ce în ce mai agresivă, gata să-şi înfigă colții. Dar încă mai avea resurse să lupte împotriva ei. Şederea în închisoare nu se dovedise chiar lipsită de învățăminte folositoare.

— Putem urca în apartamentul dumneavoastră? Interveni mărunțelul, arătându-i uşa cu un gest ce se dorea curtenitor.

— Doar n-o să stăm aici, în frig.

— Să vă ajut cu sacoşele, se oferi uriaşul, apucându-le cu mâinile sale cât lopețile.

Vera Nicolaevna reuşi să-şi înfrâneze imboldul de a-l refuza. Să pună mâna pe sacoşele ei era ca şi cum i-ar fi deschis un nou dosar. Nu avea destulă imaginație pentru a găsi explicații care să îmbrobodească şi un milițian tâmpit şi lipsit de experiență, dacă acesta ar fi avut inspirația de a scotoci prin cele două sacoşe. Cârnați de casă, sticle de vin, cafea, ulei şi

zahăr, o şuncă zdravănă şi două sticle de votcă fără etichetă. Destul cât să încaseze jumătate de an de închisoare, în condițiile în care traficul ilicit de produse era aspru pedepsit de autoritățile comuniste.

Dar nu era cazul să-l refuze pe uriaş. Milițienii aveau voie să scotocească peste tot, dacă li se părea ceva suspect sau dacă aveau chef. Iar oamenii legii se pricepeau de minune să exploateze acest privilegiu în favoarea lor. În general, se mulțumeau să împartă „prada”, în condițiile în care traficul de produse asigura supraviețuirea a numeroşi ruşi, dar existau şi indivizi care făceau exces de zel, ca aceia care o trimiseseră în închisoare şi încă de două ori, în ultimii cinci ani. Iar cei doi milițieni îmbrăcați civil din fața sa nu păreau genul care să se mulțumească doar cu o şuncă şi o sticlă de votcă.

Dar ce putea face? Să-l refuze pe amabilul uriaş? Nu era o idee bună, în condițiile în care astfel ar fi atras atenția asupra bunătăților pe care le achiziționase de la unul dintre furnizorii săi de încredere, un siberian aspru care lucra la un abator şi mai avea şi un alambic pe care, fireşte, omisese cu bună ştiință să-l înregistreze. Iar odată plasele ajunse în mâinile milițianului, ce l-ar fi împiedicat pe acesta să scotocească prin îmbietorul conținut? Era prinsă într-o cursă fără ieşire.

— Poftim.

— Da' ce cărați aici, tovarăşa? Pietre de moară? se tângui uriaşul.

Femeia găsi de cuviință să ignore întrebarea.

Mărunțelul deschise uşa, trăgând zdravăn de clanța ruginită.

În hol, aşa cum se aşteptase, nu era aprins nici un bec. Vreun vecin întreprinzător confiscase becurile. Asta era, nu spunea nimeni nimic. Într-o perioadă în care magazinele aveau galantarele mai mult goale decât pline, fiecare se descurca cum putea. Furtul din avutul obştesc era ceva obişnuit.

Milițianul mărunțel aprinse o lanternă puternică, măturând cu atenție pereții cu tencuiala parțial căzută.

— Etajul doi, spuse femeia, dar bărbatul din fața ei înclină absent din umeri, semn că știa deja unde locuiește.

Indiferent ce voiau de la ea, se informaseră foarte bine în ceea ce o privea. Şi nu aveau deloc aerul unor ageamii, care intraseră în miliție fără să-şi dea seama pe ce lume trăiesc, numai pentru că se lăsaseră momiți de un afiş de recrutare şi de înaltele idealuri sovietice.

Ajunseră în fața uşii. Purtătorul de lanternă îi făcu loc să treacă, îndreptând fascicolul luminos către yală.

Femeia scotoci îndelung după chei. Deşi ardea de nerăbdare să afle ce anume doreau cei doi bărbați, avea nevoie de timp pentru a-şi înjgheba o strategie care să o scoată basma curată şi, mai ales, să nu o trimită în închisoare. Nu la închisoare. Ar fi renunțat şi la bijuteriile abil ascunse sub faianța din baie numai să nu se întoarcă în spatele gratiilor.

În cele din urmă, deschise uşa. „Găsise” cheile în ultimul buzunar, deşi ştia foarte bine unde se aflau. Dar nu putea să-i țină pe cei doi o veşnicie în fața uşii.

— Intrați!

Pătrunseră în apartamentul micuț, de două camere. Un hol larg, în care, cu puțină imaginație, s-ar fi putut înjgheba un dormitor suplimentar. Mărunțelul începu să-şi sugă o măsea şi să inspecteze vizual încăperea. Femeia simți că o ia cu tremurături şi se rezemă de uşa de la intrare.

Două fotolii şi o măsuță de răchită împletită. O vitrină verticală, plină cu tot felul de bibelouri, cele mai multe de proastă calitate, cumpărate din talcioc. Câteva tablouri înfățişând peisaje montane şi de stepă. O lustră confecționată din fier forjat de un artizan cu prea puțin simț estetic. Un cuier de lemn şi un suport pentru umbrele.

— Unde pun astea? Întrebă uriaşul, indicând cu capul spre cele două sacoşe.

Vera Nicolaevna simți cum i se ridică o piatră de pe inimă. Deci nu de conținutul sacoşelor era vorba. Dar, atunci, despre

ce?
Fără o vorbă, luă cele două sacoşe şi le târî spre bucătărie. Acum i se păreau, într-adevăr, ca burduşite cu pietre de moară.
Când se întoarse, îi găsi pe cei doi aşezaţi pe fotoliile de răchită. Uriaşul renunţase la paltonul îmblănit şi-şi dăduse jos şi căciula cu clape. Individul mai mărunt rămăsese la fel de încotoşmănat şi, acum, că le putea vedea feţele în lumina becului electric, îşi spuse că, spre deosebire de uriaş, măruntelul avea o figură tare rea. O mutră cum puteai întâlni numai la oamenii dispuşi să facă rău semenilor.
— Doriţi ceva? O votcă sau.
Măruntelul, strâmbându-şi buzele subţiri şi rele, o opri cu un semn al mâinii drepte de pe care nu-şi scosese mănuşile de blană.
— Acum, că suntem aici, la căldură, putem discuta? Spuse, întinzându-se de i se auziră oasele trosnind.
— Da, avem de discutat, întări şi uriaşul, frecându-şi palmele, asemenea unui negustor pe cale să încheie o afacere neaşteptat de profitabilă.
— Dar, tovarăşilor, îmi puteţi spune mai exact despre ce este vorba? Nu mă ştiu vinovată cu nimic.
Cei doi schimbară priviri semnificative. Probabil lucrau de multă vreme împreună, astfel că nu era neapărat nevoie de cuvinte pentru a comunica, fie şi lucruri foarte importante.
— Vera Nicolaevna, ştiţi că suntem de la miliţie.
— Da, mi-aţi spus.
Ar fi putut la fel de bine să le spună că îi mirosise din clipa în care îi zărise în faţa blocului.
— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, Vera Nicolaevna.
Femeia fu atât de uimită încât, atunci când deschise gura să protesteze (asta îi trecu prima dată prin cap), constată că nu mai avea glas. Pur şi simplu cuvintele refuzau să-i iasă din gură.
— Sunteţi o femeie inteligentă şi cred că bănuiţi că ne-am informat asupra dumneavoastră, Vera Nicolaevna. Nu vă

faceți griji, nu ne interesează micul dumneavoastră trafic de alimente şi băuturi. Am venit aici să vă cerem ajutorul într-o problemă care ne depăşeşte. Ne-am interesat, cred că bănuiți şi asta şi ştim că ați făcut închisoare. Ați fost acuzată de escrocherie.

— În două rânduri, socoti uriaşul că este de datoria lui să facă precizări pe care femeia le cunoştea cât se poate de bine.

Mărunțelul îi aruncă o privire gen „nu te băga, mă descurc şi singur".

— Ați fost acuzată că profitați de naivitatea oamenilor şi le cereați diferite sume pentru a le face legătura cu spiritele rudelor lor decedate.

Vera Nicolaevna simți nevoia să se rezeme iar de perete. Era de mirare cât de util se putea dovedi un perete în astfel de momente. Dintr-odată, realiză că ar fi fost cu mult mai bine pentru ea ca interesul celor doi milițieni să se fi limitat la micile afaceri cu alimente. Şi începu să regrete cu sinceritate că nu rezistase ispitei de a-şi utiliza harul cu care o înzestrase natura. O natură pusă pe glume nesărate, dacă era să țină cont de faptul că se născuse într-o țară în care asemenea daruri ale naturii erau prohibite.

— Da, ştiu, oftă mărunțelul, încercând să pună cât mai multă compasiune în spusele sale. Ați avut de suferit, în Uniunea Sovietică legea interzice astfel de practici. În alte țări, cu o legislație mai permisivă, un medium are alt statut.

Deci asta urmăreau. Cei doi netrebnici doreau un peşte mult mai mare decât un amărât de speculant de alimente. Şi cât de tâmpiți puteau fi dacă se gândeau că aşa le poate cădea în plasă. Ei bine, nu era chiar aşa de proastă pe cât îşi imaginau sau pe cât sperau.

— Da, tovarăşi, este adevărat. Am fost condamnată pentru escrocherie, chiar am recidivat, dar acum nu mă mai ocup cu astfel de activități. Am profitat de naivitatea oamenilor, încercând să obțin avantaje materiale, dar, mulțumită programelor de reeducare la care am participat, sunt un om nou şi nici nu mă mai gândesc să mai profit de lipsa de

educație a semenilor mei. Am fost redată societății complet reabilitată.

Spusese totul dintr-o răsuflare. Era o poezie pe care o învățase pe de rost, pe vremea când își ispășea pedeapsa la închisoarea pentru femei din Magnitogorsk. Poate că nu convingea pe nimeni cu această declarație patetică, dar femeile gardian se declaraseră foarte mulțumite de reușita lor. Şi ce bine că, după ce fusese eliberată, nu mai deranjase nici un spirit.

— Vera Nicolaevna, să nu ne pripim, propuse mărunțelul, care, în mod sigur, era şeful uriaşului. Ştim că perioada petrecută în închisoare nu a fost prea confortabilă pentru dumneavoastră, dar cred că este timpul să privim lucrurile dintr-o perspectivă mai îngăduitoare. Ştim toți trei că sunteți în stare să chemați spiritele celor decedați şi să obțineți unele informații, care nu le sunt cunoscute decât lor. Şi vă pricepeți foarte bine.

— Nu era decât o şarlatanie, tovarăşe. O şarlatanie ieftină, poate s-o facă oricine, dacă se pricepe să privească puțin în sufletul omului.

— O şarlatanie, spuneți? Vera Nicolaevna, sunteți mai mult decât modestă. Tot ceea ce vă pot spune e că nu credem că la mijloc ar fi vorba despre o şarlatanie, ci de un talent, un dar cum nu-i este dat oricui să primească. Puteți chema sufletele morților şi, prin urmare, sunteți singura care ne poate ajuta să rezolvăm un caz deosebit de complicat.

— Dacă sunt singura voastră speranță, atunci trebuie să vă dezamăgesc, tovarăşi. Nu sunt în stare să chem nici un spirit, indiferent ce vi s-a spus despre mine.

Nu se aştepta ca cei doi să cedeze, să se ridice şi să plece. Dar, cel mai bine, era să joace cartea delincventului pocăit. Până la capăt.

Un nou schimb de priviri. Şi nu prevedeau nimic bun.

Cei doi se foiră. Uriaşul mai puțin, ca şi cum s-ar fi simțit stingher, dar mărunțelul aproape că se prăbuşi de pe fotoliu.

Ba şi căscă, de i se zăriră toate plombele. Dantură îngrijită de un specialist. Nici o surpriză din acest punct de vedere.

Se aştepta ca măruntelul să continue munca de convingere, dar uriaşul preluă conducerea.

— Vera Nicolaevna, cred că înțelegeți. Acesta nu este o întrevedere oficială, am venit aici din proprie inițiativă, fără să fim trimişi de cineva şi fără vreun mandat. Încercăm să purtăm o discuție civilizată şi să încheiem o înțelegere avantajoasă pentru toată lumea. Şi, să dăm cărțile pe față. Dacă am dori să vă facem necazuri, v-am putea chema la secție pentru a da unele explicații despre ceea ce aveți în sacoşe. Corect?

Femeia admise, înclinând din cap. Dar legea stabilea o diferență clară între speculant şi escroc.

— Nu ne interesează de unde ați făcut rost de alimente, pun pariu că nimic din ceea ce se află în sacoşele din bucătărie nu a fost cumpărat din vreun magazin şi nici nu ne interesează ce aveți de gând să faceți cu ele. Ştiți că specula este interzisă prin lege.

— Nu este interzis să cumperi de la speculanți, replică femeia.

— Ba da, este interzis, nu sunteți la curent cu ultimele dispoziții legislative. Dar, cum spuneam, nu ne interesează. Tot ceea ce ne interesează este să ne ajutați să rezolvăm un caz foarte complicat.

— Şi dacă nu pot? Nu pot. Nu sunt în stare să fac nimic din ceea ce credeți că sunt în stare să fac. Nu ştiu nimic despre spirite.

— În cazul acesta, cred că va trebui să ne însoțiți la secție, Vera Nicolaevna. Nu ne place să vă facem aşa ceva, dar, dacă trebuie. Va trebui să dați explicații pentru acuzația de speculă. Ce spuneți? Ne faceți serviciul ăsta şi vom ignora micile afaceri în care sunteți implicată, sau aplicăm legea? Indiferent de alegerea dumneavoastră, noi suntem gata să vă sprijinim.

Cei doi începură să râdă. Uriaşul râdea zgomotos, de i se cutremura tot corpul mătăhălos, în timp ce mărunțelul mustăcea mai discret. În ciuda faptului că erau atât de diferiți ca aspect şi se comportau absolut contradictoriu, se pare că formau o echipă redutabilă.

— Hai, Vera Nicolaevna, chicoti mărunțelul, încercând, parcă, să dispară în interiorul hainelor. Nu vrem să stăm aici toată noaptea. Şi, ca să vă ajutăm să vă hotărâți mai uşor, avem pregătită şi o mică recompensă.

Un gest cu bărbia către uriaş şi acesta scoase din buzunar un plic bine umplut.

Femeia închise ochii, înjurând deopotrivă spirite şi slujbaşi ai legii. Cu toate că spiritele erau mai uşor de domolit. Cu spiritele te mai puteai înțelege.

— Sunt două mii cinci sute de ruble aici, Vera Nicolaevna. O mulțime de bani. Îi puteți primi pe toți.

Drăcia dracului. Atâția bani la un loc.

— Şi, dacă spiritul de care aveți nevoie nu vrea să discute cu voi?

Ochii mărunțelului fulgerară scurt. Uriaşul vorbi:

— Dacă nu vorbeşte, ai dat de dracu', tovarăşa.

Oamenii ăştia chiar erau nebuni.

— Bine, tovarăşi. Voi încerca. Dar, sinceră să fiu, nu sunt prea optimistă.

— Aşa mai merge, Vera Nicolaevna. Eram siguri că vom găsi o cale de înțelegere.

O cale să vă şantajăm, mai bine zis.

— Pentru început, aş dori să ştiu cât mai multe despre răposat.

— Răposatul?! A, da, Kiril Petrovici. Ei bine, Kiril Petrovici a fost un mic escroc, hoț mărunt, implicat în găinării. A făcut de câteva ori puşcărie, dar, în cele din urmă, a prins lozul cel mare. Acum câteva zile a spart casa unui medic de unde a furat o cantitate mare de bijuterii şi peste o sută de mii de ruble. A fost prins asupra faptului şi, pentru a scăpa, l-a rănit destul de serios pe medic şi a răpit-o pe fiica acestuia, în

vârstă de trei ani. Kiril Petrovici a reuşit să se ascundă timp de trei zile, dar a fost prins în timp ce încerca să cumpere alimente de la un chioşc de cartier. Însă reuşise să ascundă banii şi bijuteriile, la fel şi fetița răpită. Tatăl fetiței este internat la terapie intensivă, se zbate între viață şi moarte. După arestare, Kiril Petrovici a făcut un atac de cord şi, cu toate eforturile, nu a putut fi salvat. S-a stins în drum spre spital, fără să spună unde a sechestrat-o pe copila de trei ani. Înțelegeți, Vera Nicolaevna, că este vorba despre o chestiune de viață şi de moarte? Fetița a fost ascunsă de răpitorul ei undeva, unde nu are parte de confort. Este un copil de trei ani, nici măcar nu-şi poate purta de grijă singur.

— Da, dacă este ascunsă într-o casă neîncălzită, sau în vreo maghernită. Nopțile sunt foarte reci şi. E de ajuns să spunem că orice clipă pierdută poate fi fatală.

— Vreți să aflați unde este ascunsă fetița?

— Da, este foarte important să aflăm cât mai repede unde este sechestrată.

— Şi credeți că vă pot ajuta?

— Altfel nu am fi venit aici, nu? Sunteți singura speranță, Vera Nicolaevna. Moscova este imensă şi un copil e atât de uşor de ascuns.

— Aveți vreun obiect care a aparținut răposatului?

— Da. Desigur.

Mărunțelul scoase de sub palton o cămaşă groasă de bumbac. O cămaşă în carouri verzi şi albe, pe care se vedea o pată maro. Femeia simți fiori de gheață în şira spinării. Sânge închegat.

— Din cauza tensiunii, lui Kiril Petrovici i s-au spart vasele de sânge de la nas, consideră uriaşul că este necesar să ofere nişte lămuriri suplimentare.

— O poză, ceva?

— Da.

Era rândul uriaşului să vină cu o contribuție substanțială. Scoase o fotografie alb-negru din care privea un bărbat între două vârste, cu favoriți stufoşi şi sprâncene unite la baza

nasului. O arătare înfricoşătoare, cu care nu era de dorit să te întâlneşti pe vreo străduță lăturalnică, îşi spuse femeia.

— Să văd ce pot face.

— Camera de spiritism e tot acolo? Întrebă deodată uriaşul, arătând cu mâna spre dormitor.

— Nu, nu e nici o cameră de spiritism acolo, negă femeia. Dacă te pricepi, nu este nevoie de aşa ceva, tot ceea ce a existat în camera aia era menit să impresioneze asistența.

Şi, la fel de bine, fusese menit să contribuie la întocmirea unui dosar „beton". Cu atâtea dovezi materiale, nici nu era greu.

Uriaşul se dezumflă brusc, dar nu spuse nimic.

Vera scoase dintr-un sertar câteva lumânări de parafină.

— Pentru astea nu mă poate aresta nimeni, spuse, cu un zâmbet triumfător. Lumina se mai stinge din când în când.

Începu pregătirile. De fapt, nu mare lucru. Cu o bucată de cretă trasă un cerc şi câteva simboluri. Aprinse lumânările şi le amplasă pe podea, pe marginile cercului. În centru aşeză un scaun.

— În spatele meu, acum.

Era rândul ei să poruncească.

— Indiferent ce veți auzi sau se va întâmpla, vă rog să nu vă implicați. În nici un fel. Uneori, spiritele pot deveni foarte violente şi pot reacționa imprevizibil.

Aşeză fotografia sub lumina unei lumânări, iar cămaşa însângerată o apucă în brațe. Simți uşoare vibrații în brațe. Uşoare, dar cât se poate de neplăcute. Kiril Petrovici părăsise această lume într-un mod violent, nu se împăcase sufleteşte cu ideea că trebuie să facă pasul către Lumea de dincolo.

Aşezată pe scaun, Vera Nicolaevna închise ochii şi începu să se concentreze. Nu o mai făcuse de multă vreme, dar constată, cu uimire, că nu întâmpina nici o dificultate. Ca şi cum ar fi făcut asta în fiecare zi.

O uşoară pală de vânt plie flăcările lumânărilor. În spatele ei, uriaşul scoase un mormăit îngrozit. Ce molâu! Şi încă nu începuse partea cea mai rea.

— Te chem! Te chem!

În anii în care îşi explotase abilităţile de medium, înainte ca miliţia să-şi bage nasul în afacerile ei, nici un spirit nu-i rezistase chemării. Şi, după cum evoluau lucrurile, nici sufletul chinuit al lui Kiril Petrovici nu făcea excepţie.

În pereţi începură să se audă ciocănituri uşoare. Mai întâi din zona uşii, apoi părură să se răspândească în tot apartamentul. Şoapte înfiorate ţâşniră prin aer. Mici vaiete şi icnete de surpriză. Apoi, dintr-odată, podeaua începu să se cutremure şi să scârţâie, ca şi cum ar fi fost călcată de paşi nevăzuţi…

O ceaţă albăstruie, asemenea fumului de ţigară, se prelinse pe sub uşa de la intrare. Flăcările lumânărilor începură să danseze din ce în ce mai alert, agitate de curenţi reci care loveau din ce în ce mai puternic şi dezordonat.

Vitrina cu porţelanuri ieftine începu să vibreze. Un mic tablou, cumpărat cu un an în urmă, se smulse din cuiul care-l ţinea fixat de perete şi se prăbuşi zgomotos.

Deşi nu-i putea vedea, simţea groaza celor doi bărbaţi. Şi încă un sentiment pe care nu şi-l putea explica, dar asupra căruia îşi promise să reflecteze de îndată ce i se va ivi ocazia.

Ceaţa albăstruie începu să devină din ce în ce mai densă şi să se adune într-un mic vârtej în apropierea cercului de lumânări. Femeia gemu. Să rechemi spiritele celor plecaţi nu era o muncă prea uşoară.

Sub ochii îngroziţi ai celor doi bărbaţi, vârtejul de ceaţă începu să capete un vag contur uman. Un chip de fum, care semăna din ce în ce mai mult cu omul din fotografie.

— Cine eşti? Gemu femeia.

În străfundul creierului, răspunsul spectrului lovi ca o ţepuşă. „Ştii bine cine sunt.”.

— Kiril Petrovici.

Lumânările pâlpâiră îngrijorător, dar nu se stinse niciuna. Lumina scăzu şi mai mult. Spectrul scoase nişte sunete dezarticulate. Câteva bibelouri se preschimbară în ţăndări, pocnind ca nişte petarde.

— Kiril Petrovici. O fetiță plânge pentru că nu ştie unde se află şi îi este frig şi foame. Kiril Petrovici, eşti singurul care o poate ajuta pe acea fetiță.

Spectrul se cutremură, gata să se destrame. Urmară câteva lovituri în perete. Femeia lovi şi ea cu putere în mânerele scaunului.

— Stai, nu pleca! Nu ai voie să pleci! Kiril Petrovici, spiritul tău este în puterea mea şi te conjur să mi te supui.

Ceața începu să devină mai densă, dar spiritul părea din ce în ce mai agitat, mişcându-şi membrele străvezii. Câteva urlete sugrumate şi vitrina, practic, explodă, acoperind pardoseala cu o puzderie de cioburi.

— Supune-te, mugi femeia, cu un glas atât de schimbat că nu şi-l recunoscu nici ea însăşi. Kiril Petrovici. O fetiță suferă din cauza ta. Kiril Petrovici, spiritul tău se află blocat între două lumi din cauză că ai fost un om rău, Kiril Petrovici, dar ai ocazia de a face o faptă bună.

— Întreabă-l unde a ascuns banii, țipă ascuțit mărunțelul. Nenorocitele de ruble şi aurul.

Femeia simți o împunsătură în inimă. Urlă de durere, nicicând nu mai simțise o asemenea durere. Dar, la fel de brusc precum venise, durerea trecu. Spectrul de ceață țipă şi el. Un urlet din altă lume, apoi arătarea începu să se destrame, ca o făptură alcătuită din nisip aruncat în aer. Flăcările lumânărilor se zbătură neajutorate şi câteva se stinseră.

— Idiotule, scrâşni femeia, ridicându-se brusc de pe scaun. Nu trebuia să intervii.

Uriaşul se repezi la întrerupător şi aprinse lumina. Era îngrozitor de palid şi respira ca şi cum ar fi avut pe piept o movilă de saci cu nisip. În compensație, mărunțelul era roşu de furie şi arăta de parcă dorea să strângă pe cineva de gât.

— Ai stricat totul, tovarăşe. Şi totul începuse atât de bine, urlă femeia.

Simțea dureri îngrozitoare în toate încheieturile, ca şi cum cineva i-ar fi strecurat printre oase cuie înroşite în foc. Fusese

atât de aproape, dar cretinul ăsta de milițian stricase totul.
— Nu-ți permit să ridici vocea la mine, scrâşni măruntelul.
— N-ai decât. Dacă la secție eşti şeful, aici trebuie să joci cum îți cânt eu. Niciodată, dar absolut niciodată să nu-ți mai bagi coada când un medium încearcă să intre în contact cu un spirit. Ai idee cât rău mi-ai făcut? O experiență ca asta poate să te omoare.
Îşi suflecă mânecile, arătându-i vânătăi mari cât palma:
— Vezi?! Astea nu erau aici înainte să începem. Şi, dacă interesează pe cineva, aceasta este una dintre cele mai mici neplăceri cu care se poate alege un medium atunci când spiritul este deranjat.
Mărunțelul privi vânătăile cu detaşare, ca şi cum acest lucru nu l-ar fi privit deloc. De-a lungul anilor petrecuți în birourile de interogatoriu şi celulele de detenție sensibilitatea i se tocise, prin urmare, astfel de traume nu-l impresionau. După câteva secunde de reflecție, milițianul vorbi.
— Gata, recunosc că am greşit, e de ajuns, tovarăşa? Nu uita că plătim pentru asta şi încă bani buni. Cheamă-l înapoi şi promitem să nu mai deranjăm.
— Mă tem că nu se poate. Cel puțin nu acum. E vorba despre un spirit care a părăsit această lume în mod violent şi de puțină vreme. Am nevoie de o pauză până să pot repeta experiența.
— Cheamă-l acum, o somă uriaşul, încrucişându-şi amenințător brațele pe piept. O să suporte.
— Nu înțelegi? Nu-l pot chema acum. Nu-l pot chema mai devreme de douăsprezece ceasuri, fie că vă place, fie că nu.
— Drăcia dracului! Chiar nu poți face nimic, hoaşcă bătrână?
— Nu. Pot intra în contact cu lumea spiritelor, dar nu o guvernez. Îmi pare rău.
— Rahat! Douăsprezece ore e mult.
— Pentru o fetiță de trei ani?! Şi un ceas este prea mult, dar ce putem face?
— Şi spui că-l poți chema înapoi peste douăsprezece ore?

— Peste douăsprezece ceasuri pot încerca. Nu garantez că va reveni.
— Atunci, ne revedem peste douăsprezece ore. Vom fi prezenți.
— Da, şi, pe viitor, să nu deschideți gura decât atunci când vă spun eu.
Cei doi bărbați se ridicară. Uriaşul apucă plicul cu bani, îl cântări în mână, ezitând preț de câteva clipe, apoi îl întinse femeii.
— Ai demonstrat că-i meriți, Vera Nicolaevna. Şi nu cred c-o să fugi din oraş pentru două mii cinci sute de ruble.
Îi conduse până la uşă, iar bărbații ieşiră fără să-şi ia rămas bun. La ce bun, de vreme ce urmau să revină?
Coborâră scările în tăcere, umăr la umăr, luminându-şi calea cu lanterna. Abia ajunşi în stradă deschiseră gura.
— Ai văzut?! cârâi uriaşul. Aproape că am făcut pe mine. Femeia aia are pe dracu' în ea.
— Indiferent pe cine are, se pricepe să-şi facă treaba.
— Ce dracu' te-ai apucat să strigi aşa?
— Ascultă, nu cred că e cazul să-ți dau explicații. Nu ție. A fost un accident, înțelegi?
— Un accident? Igor, la dracu' cu gura aia mare a ta. Încă câteva minute. Acum trebuie să aşteptăm jumătate de zi. Un accident, auzi la el.
— Cretinule, a fost un accident, am spus. Nu uita de alte accidente pe care le-ai produs tu. Înțeles?
Uriaşul nu spuse nimic. După câteva minute, tot mărunțelul rupse tăcerea.
— Oare şi-o fi dat seama?
— Să-şi dea seama?!
— Ştii tu.
— Nu, nu cred. Şi, dacă şi-ar da seama, care e problema? Legal, nu e decât o escroacă bătrână care nu s-a învățat minte nici după câțiva ani de puşcărie.
— Ce-ți veni să o întrebi dacă mai are atelierul de spiritism în camera alăturată?

— Nu ştiu, aşa. Oricum, nu cred că ştie că am trecut pe acolo. Când am vizitat prima dată apartamentul ei, ea era deja în arest.
— Frigul ăsta e unul dintre multele lucruri care n-o să-mi lipsească atunci când voi da dracului afurisita asta de țară.
— Igor. Şi când mă gândesc că te-am considerat întotdeauna un monument de patriotism.
— Vladimir, mai du-te dracului cu aprecierile tale la adresa patriotismului meu. Află că nu dau două parale pe puterea sovietelor şi fac ceva şi pe Uniunea Sovietică.
— Vorbeşti ca un adevărat capitalist, tovarăşe. Sau să spun „domnule”?
Râseră amândoi şi îşi strânseră mâinile.
— Acum, că s-a ivit oportunitatea asta, doar tâmpiți să fim să nu spunem „pa şi pusi” Uniunii, Vladimir.
— Da, să am un sac de aur şi să tremur că mi-l pot confisca colegii de la miliție? Nici vorbă.
— O să devenim capitalişti, tovarăşe.
Chicotiră din nou.
— Lăsăm maşina aici. Până la Stația de metrou Baumanskaia nu mai este mult.
— Cât tupeu pe capul lui să ascundă averea aia în spatele chioşcului vechi de la intrarea în metrou.
— Da. Cât tupeu. Un nebun, Kiril Petrovici ăsta. Noroc cu hoaşca, altfel ne puteam şterge pe bot de aur. Până la urmă treburile s-au aranjat, în ciuda faptului că a vrut să ne tragă pe sfoară.
— Da, acum Petrovici este mort şi îngropat. Nimeni nu mai ştie nimic. Dar, ştii ce nu-mi dă pace?
— Ce?
— Oare hoaşca şi-o fi dat seama că nu există nici o fetiță? Aseară se dădea de ceasul morții să afle unde a ascuns-o netrebnicul, iar astăzi l-a întrebat direct de bani.
— Ce-ți pasă? Nu este decât o babă nemernică, o vrăjitoare care a făcut şi ceva puşcărie. Nu are ea curajul să se ducă să ne reclame. Şi, chiar dacă o va face, cine o s-o creadă? În cel

mai bun caz o s-o expedieze acasă cu şuturi în fund, iar în cel mai rău o să ajungă la balamuc, în cămaşa de forță. Până o să-şi dea seama că totuşi băbătia nu bate câmpii, noi o să fim departe, prin Brazilia sau Argentina.

— Aşa să fie, cum spui tu. Eu m-aş simți mai bine să o ştiu şi pe Vera Nicolaevna la doi metri sub pământ. N-a întrebat nimic de fetiță de data asta. Şi-a dat seama că e ceva putred în toată afacerea şi pun pariu că pune ea ceva la cale.

— Dă-o naibii. Am ajuns.

La intrarea în metrou oamenii se îmbulzeau, gălăgioşi. În general studenți şi liceeni. Se apropia vacanța de iarnă şi tinerii se grăbeau la ultimele cursuri.

Cei doi milițieni cercetară cu atenție zona înainte de a se apropia de chioşcul părăsit. O mică tonetă unde vara se vindeau îngheţată şi băuturi răcoritoare, dar care iarna era lăsată de izbelişte.

— Nimic, Igor?!

— Nimic, Vladimir. Numai țâncăraie şi studenți.

— Dacă vine cineva, să ai legitimația la îndemână. Nimeni nu-şi bagă nasul în treburile miliției.

Igor se strecură în interiorul chioşcului şi dădu la o parte cartoanele şi scândurile rupte.

— E acolo?!

— Drăcia dracului!

Era acolo. O geantă neagră de voiaj. În sfârşit, o găsiseră.

— E acolo?!

— Da, e aici.

Vladimir încercă să-şi bage şi el capul în chioşc, nerăbdător să vadă geanta care le adusese atâtea necazuri, dar de care se legau şi atât de multe speranțe.

O sirenă de poliție izbucni, atât de puternică, încât cei doi prieteni săriră în picioare. Un grup de bărbați în civil alergau spre ei, agitând arme.

— Stați pe loc, miliția, urlă cineva în portavoce.

Îi înconjurară cu iuțeală şi, înainte să găsească puterea de a protesta, se treziră încătuşați.

— E o neînțelegere.
De grup se apropie un individ în uniformă. Înalt, slab, cu țigara aprinsă în colțul gurii.
— Igor Smecitaev şi Vladimir Burentov, mormăi nou-venitul. Bănuiam că sunteți implicați în afaceri necurate, dar nici chiar aşa. Tovarăşi, de data asta ați încurcat-o. Rău de tot.
Cei doi prizonieri scoaseră un urlet de groază când realizară cine era cel care le vorbea. Colonelul Mihail Zaițev. Incoruptibilul Departamentului de Investigații Criminale. Spaima tuturor infractorilor.
Se răsuci către cei doi bărbați îngroziți.
— Este dureros atunci când un cetățean apucă pe calea fărădelegii, tovarăşi, dar ce putem spune atunci când un apărător al legii îşi uită îndatoririle şi face cârdăşie cu infractorii? Sunt sigur că judecătorii vă vor pedepsi exemplar. Traficul de droguri este cea mai mare crimă, tovarăşi.
Trase cu sete din țigară apoi, dintr-un impuls de moment, le trase câte două palme.
— Luați-i!
Rămase pe loc, privind în urma prizonierilor. Unul dintre nou-veniți aduse geanta în fața colonelului.
— Tovarăşe colonel, ce facem cu drogurile?
— Le trimiteți la laborator, să fie distruse.
— Cum de ați ştiut că vor veni astăzi să ridice drogurile?
— Cum am ştiut? Am şi eu antenele mele. Dar nici în cel mai negru coşmar nu mi-am închipuit că traficanții de droguri sunt colegi de-ai noştri. În fond, asta e problema lor. Ştiau în ce se bagă, aşa că nu au nici o scuză.
*
Totul o să fie bine.
Era sigură de asta. Niciodată în viața ei nu fusese mai sigură. Şi, iată, trebuise să treacă prin atâtea pentru a înțelege că harul pe care îl primise de la naştere fusese menit să-i împlinească viața şi nu să i-o ruineze. Chiar şi şederea în închisoare trebuia privită ca o experiență pozitivă a vieții sale.

Fără o călătorie prin iad, cine poate aprecia la adevărata sa valoare colțişorul de paradis care i se întinde la picioare?

Reuşise să recupereze geanta cu aurul şi banii. O găsise într-un bloc abandonat de la periferia Moscovei, aşa cum îi explicase spiritul. O călătorie cu tramvaiul şi devenise cea mai bogată femeie din capitala Rusiei.

Imediat după ce cei doi milițieni plecaseră, rechemase spiritul răposatului Kiril Petrovici. Faptul că musafirii erau mai interesați de soarta banilor decât de cea a fetiței o făcuse cât se poate de bănuitoare. Mai erau şi alte indicii, dar acesta fusese cel mai important. Şi descoperise o mulțime de lucruri interesante, dar mai ales foarte utile.

Spiritul răposatului se dovedise foarte deschis spre destăinuiri. Kiril Petrovici nu fusese nici pe departe un găinar de rând, aşa cum îi fusese descris. Lucrase mână în mână cu doi ofițeri de miliție şi dăduse lovituri la comandă, numai la case mari. Avocați, medici, judecători şi artişti. Toți reuşeau să adune averi considerabile şi, mai ales, ilicite. Atunci când banii dispăreau, nimeni nu avea curajul să reclame nimic deoarece era imposibil de explicat cum anume intraseră în posesia bunurilor respective. Lucrurile furate erau împărțite cu ofițerii. Aceştia erau cei care adunau informații asupra averilor adunate pe căi ilegale şi planificau loviturile.

Totul mersese perfect până în ziua în care Kiril Petrovici se gândise că era cazul să lucreze mai mult pentru el decât pentru „parteneri". Cu ceva timp în urmă cunoscuse pe cineva care, contra unui preț corespunzător, l-ar fi putut ajuta să ajungă în Germania de Vest. Şi aflase şi de unde putea face rost de bani.

Din păcate, desfăşurarea acțiunii nu mersese conform planului. Reuşise să fure aurul şi banii pe care hapsânul doctor le ascunsese într-o uşă prost capitonată. Dar „partenerii" mirosiseră ceva şi începuse o urmărire care se terminase foarte prost pentru Kiril Petrovici. De-abia reuşise să ascundă aurul şi banii, când fusese încolțit. Bătut cu

sălbăticie, îşi dăduse duhul înainte să le spună torționarilor unde se afla comoara.

Însă aceştia nu disperaseră. Unul dintre ei îşi amintise de Vera Nicolaevna. Şi Vera Nicolaevna îşi amintise de el. Din clipa în care uriaşul păşise în apartament îşi dăduse seama că individul mai fusese pe acolo. Şi, deşi nici măcar nu se întrebase până atunci, aflase numele ofițerului care se ocupase de întocmirea dosarului care-i adusese nedoritele condamnări.

Kiril Petrovici nu mai era printre cei vii. Chiar şi spiritul lui o recunoscuse, cu nesfârşită durere. Da, dacă ar fi ştiut ce avea să se întâmple, dacă ar putea da timpul înapoi. Veşnicele lamentații ale spiritelor, se obişnuise cu asta, deşi trecuse atâta vreme de când nu mai deranjase pe nimeni.

Kiril Petrovici îşi pusese toate speranțele într-o grămadă de aur şi un sac de bani. Pariase totul pe o singură carte şi pierduse. Dar spiritul răposatului era animat de două dorințe contradictorii. În primul rând îşi dorea să se răzbune pe ucigaşii săi, ceea ce era de înțeles. În al doilea rând, dorea să ofere o utilizare cât mai bună aurului şi banilor.

Dacă Vera Nicolaevna dorea. Desigur, totdeauna visase să plece din Uniunea Sovietică. Nici un om cu mintea întreagă nu dădea cu piciorul posibilității de a părăsi raiul comunist. Şi Vera Nicolaevna se considera o femeie cu capul pe umeri. Una care dorea să-şi trăiască viața, atâta câtă îi mai rămăsese, fără grija zilei de mâine. Da, era de acord cu Kiril Petrovici. Sau, mai degrabă, cu spiritul lui.

Kiril Petrovici ştia multe lucruri. Mult mai multe decât cei doi ucigaşi ai săi. Trăind într-un mediu ostil, mereu în căutare de pradă, aflase despre o afacere cu droguri. Una în stil mare, în care se pare că jucase şi el un rol. Cât de mare sau cât de mic, spiritul nu era foarte dispus să recunoască, iar femeia nu insistase. Se mulțumise să-i respecte indicațiile. Un telefon la locul şi timpul potrivit şi spiritul lui Kiril Petrovici începuse să țopăie de bucurie, aşa cum numai un spirit o putea face.

Mai urmase un telefon, unul cât se poate de important.

*

Taxiul, o Lada veche, care scotea fum ca o locomotivă şi scârţâia din toate încheieturile, opri în faţa unei căsuţe mici şi cochete, aproape complet acoperite de iederă.

— Am ajuns, tovarăşa, spuse şoferul, un bărbat cu faţa buhăită şi prost bărbierit. Trei ruble.

Femeia plăti. Insistă să-şi scoată singură bagajele din maşină. Şoferul ridică din umeri, plictisit. Lui îi era indiferent. După ce femeia termină de descărcat portbagajul, demară zgomotos, învăluindu-şi fosta clientă într-un nor de fum albăstrui.

Respirând greu, din cauza emoţiei, dar şi a oboselii, femeia bătu în poartă. Un câine mic şi negricios, care înota prin zăpadă, se repezi să dea alarma, lătrând ascuţit…

În cele din urmă, un bărbat masiv, bine îmbrăcat, ieşi din casă.

— Bună ziua, Oleg.

— Bună ziua, răspunse bărbatul privind lung.

— Sunt Vera Nicolaevna. Vin din partea lui Kiril Petrovici.

— A, da. Am vorbit cu el la telefon, acum două zile, mi-a făcut impresia că era destul de îngrijorat şi. Mă rog, ce să mai spun, când mi-a vorbit, am avut sentimentul că ceva nu este în regulă. S-a întâmplat ceva? Kiril unde este?

— Din păcate, nu a venit. Mai are de rezolvat nişte probleme la Moscova.

SFÂRŞIT